

NIKOLAY VASILYEVİÇ GOGOL

ÜÇ HİKÂYE

Nikolay Vasilyeviç Gogol

ÜÇ HİKÂYE

ISBN 978-625-7740-83-8

Kitap içeriğinin tüm sorumluluğu yazarına aittir.

© 2025, PEGEM AKADEMİ

Bu kitabın basım, yayım ve satış hakları Pegem Akademi Yay. Eğt. Dan. Hizm. Tic. A.Ş.'ye aittir. Anılan kuruluşun izni alınmadan kitabın tümü ya da bölümleri, kapak tasarımı; mekanik, elektronik, fotokopi, manyetik kayıt ya da başka yöntemlerle çoğaltılamaz, basılamaz ve dağıtılamaz. Bu kitap, T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı bandrolü ile satılmaktadır. Okuyucularımızın bandrolü olmayan kitaplar hakkında yayınevimize bilgi vermesini ve bandrolsüz yayınları satın almamasını diliyoruz.

Pegem Akademi Yayıncılık, 1998 yılından bugüne uluslararası düzeyde düzenli faaliyet yürüten **uluslararası akademik bir yayinevi**dir. Yayımladığı kitaplar; Yükseköğretim Kurulunca tanınan yükseköğretim kurumlarının kataloglarında yer almaktadır. Dünyadaki en büyük çevrimiçi kamu erişim kataloğu olan **WorldCat** ve ayrıca Türkiye'de kurulan **Turcademy.com** tarafından yayınları taranmaktadır, indekslenmektedir. Aynı alanda farklı yazarlara ait 2000'in üzerinde yayını bulunmaktadır. Pegem Akademi Yayınları ile ilgili detaylı bilgilere <http://pegem.net> adresinden ulaşılabilir.

I. Baskı: Mayıs 2025, Ankara

Yayın-Proje: Selcan Durmuş
Dizgi-Grafik Tasarım: Tuğba Kaplan
Kapak Tasarımı: Pegem Akademi

Baskı: Sonçağ Yayıncılık Matbaacılık Reklam San Tic. Ltd. Şti.
İstanbul Cad. İstanbul Çarşısı 48/48 İskitler/Ankara

Yayıncı Sertifika No: 51818
Matbaa Sertifika No: 47865

İletişim

Pegem Akademi: Shira Ticaret Merkezi
Macun Mahallesi 204 Cad. No: 141/33, Yenimahalle/Ankara
Yayınevi: 0312 430 67 50
Dağıtım: 0312 434 54 24
Hazırlık Kursları: 0312 419 05 60
İnternet: www.pegem.net
E-ileti: yayinevi@pegem.net
WhatsApp Hattı: 0538 594 92 40

Nikolay Vasilyeviç Gogol

1809 yılında Ukrayna'da doğan Nikolay Vasilyeviç Gogol, orta halli bir ailenin çocuğuydu. Eğitiminin ilk bölümünü Paltova'da aldı. Liseye devam ettiği yıllarda, edebiyata merak duymaya başladı. Saint Petersburg'da bir süre devlet daire-sinde çalıştıktan sonra Petersburg Üniversitesi'nde doçentlik yaptı. 1835 yılında memurluktan ayrıldı ve sadece yazarlıkla ilgilenmeye başladı. "Müfettiş" adlı komedisi sahnelendiğin-de, bürokrat kesimin tepkisine maruz kalan Gogol, en verimli döneminde bunalıma düşerek 1836'dan sonra ülkesinden ayrıldı. Farklı ülkelere gittikten sonra 1848'de ülkesine geri döndü. "Ölü Canlar" Gogol'ün baş yapıtı olarak nitelendirilir. "Taras Bulba" adlı eserinde Ukrayna halkının Polonya yabancısı egemenliğine karşı olan özgürlük savaşını anlattı. "Bir Delinin Hatıra Defteri" zaman içinde romantizmin etkisinden kurtulup gerçekçi edebiyata yönelen yazarın en önemli eserleri arasında yer alır. "İki Soylu Kişinin Öyküsü", "Müfettiş", "Palto", "Ölü Canlar", "Bir Delinin Hatıra Defteri", "Portre", "Eski Zaman Beyleri", "Taras Bulba", "Petersburg Öyküleri" yazarın başlıca eserleri arasında yer alıyor.

İÇİNDEKİLER

Burun ▪ 1

Fayton ▪ 33

Kaput ▪ 47

Burun

I

25 Mart'ta Petersburg'da pek tuhaf bir olay oldu.

Vosneçenski Caddesinde oturan berber İvan Yakovleviç (soyadı zamanla unutulmuştu. Hatta dükkânının tabelasında bile yazılı değildi; yüzü sabunlanmış bir adamı gösteren bir resmin yanında yalnız şu yazı okunabiliyordu: "Hacamat dahi yapılır.") o sabah çok erken uyandı. Uyanır uyanmaz da sıcak bir ekmek kokusu duydu. Yatağında hafifçe doğruldu; bir de baktı ki, kahve tiryakisi olan sayın eşi ocaktan taze pişmiş ekmekler çıkarıyor.

"Praskovya Osipovna," dedi, "Ben bugün kahve içmeyeceğim. Sen bana biraz soğanla biraz sıcak ekmek ver, yeter."

Aslında ikisinden de vazgeçemiyordu. Ne kahveden, ne soğan ekmekten. Ama bunun imkânsız olduğunu da biliyordu. Praskovya Osipovna böyle bir şeye razı olur muydu hiç? Kansı kendi kendine: "Ziftin pekini ye, musibet" diye düşündü; "İsabet! Kahve bana kalır..." Masanın üstüne bir ekmek attı. İvan Yakovleviç, kibarlığı icabı, gömleğinin üstüne bir ceket giydi, sonra da kalktı, masaya kuruldu. Biraz tuzla iki baş soğan ha-

zırladı. Bıçağı aldı, azametli bir tavırla ekmeği kesmeye koyuldu. Somunu orta yerinden ikiye böldü, ortasına bir göz attı, içinde beyazımtırak bir şey vardı; şaşırdı birdenbire. Bıçağıyla usulca beyaz şeyi kurcaladı, sonra biraz parmağıyla dokundu. Kendi kendine: “Katı bir şey! Ne olabilir acaba?” diye düşünüyordu. Parmağını soktu, çıkardı. - Aaa! Bir burun!

İvan Yakovleviç’in kolları iki yanına; gözlerini ovuşturdu, parmağıyla bir daha dokundu. Burundu işte; bal gibi burundu. Üstelik tanıdık bir buruna benziyordu.

İvan Yakovleviç’in yüzü dehşet içinde kaldı. Ama bu dehşet karısının öfkesi yanında bir şey değildi. Kadın avaz avaz bağırıyordu:

“Nereden kestin bu burnu, canavar? Ahlaksız! Sarhoş herif! Seni polise kendim gidip haber vereceğim. Haydut herif! Şimdiye kadar üç kişi oldu, gelip bana söylediler; tıraş ederken burunlarını koparacak gibi çekiyormuşsun.”

Ama İvan Yakovleviç bunları dinleyecek halde değildi; şimdi o, ölümle kalım arası bir haldeydi. Hatırlamıştı çünkü; bu burun şube müdür muavini Kovalef’in burnuydu; pazar ve çarşamba günleri tıraş ettiği Kovalef’in.

“Sus, sus, Praskovya Osipovna,” dedi, “Ben şimdi onu bir beze sarar, bir köşeye saklarım. Hele birkaç gün kalsın orada, sonra götürürüm.”

Asla, asla razı olmam! Odamda kesik bir burnun saklanmasına izin vereceğim, öyle mi? Hadi oradan, beceriksiz! Ustura bilemekten başka hiçbir şey öğrenmemişsin; hiçbir işe de aklın ermiyor. Aylak, başıboş! Senin yüzünden şimdi bir de polisle mi uğraşacağım? Hay kalın kafalı hay, hay odun hay! Şuna bak hele! Al şu şeyi, nereye götürüyorsan götür. Bir daha lafını bile duymak istemiyorum!